

Pismo Bratstvu in prijateljem
V upanju velikonočnega jutra
Bratstvo Evangelii Gaudium
dan vstajenja, 12. 4. 2020

»Srčno sem želel jesti z vami to pashalno večerjo ...«
(Lk 22,15)

Predragi,

v tem času vsi izkušamo, kako bolečina in smrt postajata oltar, na katerem se ponižno in tiho prižiga ljubezen.

Kako svet je tisti trenutek med brati in sestrami, ko se z redkimi besedami in dolgimi pogledi v srce in spomin usidra gotovost dobrote in upanje na vrnitev – to je izkušnja vseh tistih, ki jih bolezen pelje iz njihovih domov, ker potrebujejo bolniško oskrbo.

Kako resnična je molitev, ki zaobjame vse krike na pomoč in vse solze v sobah, kjer nenehno svetijo luči številnih Golgot in se neprestano sliši zvok naprav, ki črpajo kisik, in se nadaljuje tek mož in žena, ki kakor Simon iz Cirene nosijo križ številnih križanih na posteljah – to je izkušnja, ki jo živijo mnogi.

Kako globoka je tišina, ki spremlja sprevod tistih, ki se ne bodo vrnili domov, ampak bodo vstopili v hišo, kjer je veliko bivališč (prim. Jn 14,2). Pozna jo tisti, ki se vrne domov, vendar v tišini, tišini, ki jo je treba ohranjati. Ker se ne vrne domov z vzvišenostjo srečneža, ampak z zavestjo preživelega. In to ni privilegij, ampak odgovornost.

Zvok korakov, ki ob prvi zori hitijo do Jezusovega groba na prvi in edini dan po soboti, je že napoved upanja, je že liturgija upanja – ne upanja nekoga, ki se ne vda smrti, ampak nekoga, ki je na lastne oči videl, da ljubezen premaga smrt, vsako smrt.

Pridejo trenutki v življenju, v katerih ne najdeš moči, da bi se upiral, in takrat odkriješ neizmerno svobodo izročitve, ne smrti, ampak ljubezni, ljubezni do Njegovega in našega ljudstva. Takrat izkusiš bratstvo, tako da deliš usodo številnih, ki so na poti solidarnosti in delitve, ki se ne pretaka več prek dela, ampak prek trpljenja na isti poti, v negibnosti, slečenosti, brez nazivov in brez glasu, saj ni več sape. Kako resnične so besede preroka: »Ne bo vpil, ne bo povzdigoval in ne dal slišati svojega glasu po ulicah« (Iz 42,2). Vodijo vse do novega razumevanja apostolovih besed: »Beseda je meso postala.« Ko zamrejo besede, nastopi čas mesa. Meso, življenje postane Beseda, oznanjevanje, ki ima izvir v Njegovi veliki noči. Da, saj nihče ne bi mogel praznovati velike noči, v kateri mu je srečanje pripravilo življenje, drugače kakor v Njem.

Srčno si je želel obhajati veliko noč z nami. V Njem se vsak napor, vsak strah, vsaka bolečina, vsaka žalost spremenijo v veliko noč, v prehod v novo življenje. Mi nismo Lazar. Mi smo Kristus. Od groba ni poti nazaj. Krščeni v Njegovo smrt in vstajenje, mi v Njem, lahko od groba le preidemo na drugo stran. Gremo naprej.

Predragi, pišem vam, ker je še vedno težko govoriti, vendar veselja vstajenjskega jutra, praznega groba, speva aleluje, gotovosti Njegovega vstajenja ni mogoče zadrževati. Želim vas prositi, da bi odprli srce delovanju Svetega Duha, ki je takoj začel pretresati srca in sanje učencev, ki je pregnal strahove in obotavljanje.

Zahodni svet razmišlja, kako organizirati »drugo fazo«, medtem ko je dolgi val epidemije že ranil drugi svet, tisti revni svet, o katerem naši mediji ne poročajo oziroma zelo redko. Glavna skrb ostaja, kako se »vrniti« v prejšnje življenje, h gospodarstvu, kakor smo ga poznali, h kupni moči, ki smo jo imeli prej. »Vrnite se« je glagol Stare zaveze, ki smo jo kristjani že prešli. Glagol Nove zaveze je: »pojdit«.

Odprimo srce, da bi nam Duh naklonil razločevanje in modrost, sposobnost poslušanja in podelitve, zato da nihče ne bi naredil napake in skušal čim prej pozabiti – življenje, ki je bilo rojeno v bolečini, nam mora biti dragoceno, saj nam je bilo podarjeno za visoko ceno.

Ta postna epidemija je razkrinkala pogoltno politike, ki so obubožale naš zdravstveni sistem, pokazala je, kako so »ameriške sanje« v resnici nočna mora, ki golta na tisoče ljudi, ki ne zaslužijo dovolj in postanejo le gnojilo v skupnih grobiščih na pošastnem otoku, ki stoji pred bogatim New Yorkom. Ustavila ni niti pogoltnosti tistih, ki so se skušali obogatiti sredi kriznih razmer, prav tako pa ni povezala institucionalnih teles, ki naj bi nas predstavljala.

Ta postna epidemija je pokazala tudi trdoživost in čut za odgovornost mnogih strokovnjakov in prostovoljcev, ki so na številne načine skušali zapolniti luknje in odsotnosti, zamude in napačne izračune. Med njimi ste tudi mnogi izmed vas. Za vsakega se moramo zahvaliti Bogu in prositi za blagoslov iz nebes.

Ob grobu, pa tudi v zgornji izbi, na obalah Galilejskega jezera in na poti proti Emavsu, se je Vstali prikazal le za kratek čas – kakor strela, trenutek redkih besed, ki pa ostane živ, saj, kakor pričata dva učenca, srce gori v notranjosti (prim. Lk 24,32). In to gorečnost srca smo poklicani ohranjati. To je plamen, ki tali, ki greje, ki razsvetljuje, ki privlači.

Jezusova velika noč nam jasno kaže, da ni prostora za pravičnost, ne da bi trpeli s tistimi, ki trpijo, ne da bi se podarili. Pravičnost ne more najti doma na tem svetu, če možje in žene dobre volje ne ponudijo svojega doma, in tako postavijo jasno mejo egoizmu in hlepenju po blagostanju.

Na velikonočno jutro smo prejeli v dediščino Kraljestvo, Kraljestvo miru in pravičnosti, Kraljestvo ljubezni in bratstva – Kraljestvo, ki ga lahko položimo v srce razbojnikov tega časa, zato da bi v njem skupaj uživali in bili skupaj v nebesih.

Na velikonočno jutro so se izpolnila vsa naša pričakovanja – prihodnost ni več neznanka. Kar koli se bo zgodilo, bo Kristus. In Kristus je pri Očetu. Njegova obljuba ni resnična, ker nam nič ne manjka ali ker smo zdravi, ampak ker smo povezani, ker smo Telo, ker smo bratje in sestre, ker smo osvobojeni. Osvobojeni smo strahu, da bi izgubili same sebe, saj smo živi udje Njega, ki je v celoti izgubil sebe, da bi nas našel. Ko nas je našel, nas je pripeljal v svoje Kraljestvo, ki je srce Očeta, in v srcu Očeta, kjer živimo po krstu, ni nič brez smisla, nič ni prepuščeno žrelu absurda.

Z živo vero verujemo, da nihče ne umrje sam – tam, kamor ne morejo priti obrazi prijateljev in sorodnikov, Sveto Obličje tolaži in spremlja. In z Njim je vsaka smrt odrešena in je že kal novega življenja.

Tistim, ki še nekaj časa ostajamo tukaj, je zaupana odgovornost spominjanja, ne samo na svoje drage, ampak na dogodke, ki jih sedaj živimo. Živeti namreč ne pomeni vedno in samo nadaljevati poti, ampak razumeti smisel trenutkov, ki štejejo toliko kot leta. Tistim, ki še nekaj časa ostajamo tukaj, je zaupana naporna nuja, da dogodkov ne bi brali na izoliran način, ampak bi iskali povezave in odkrivali, kako je vsaka dimenzija človeškega življenja in stvarstva povezana z nevidno občestveno nitjo ter kako odločitve enega človeka vplivajo na kakovost življenja številnih.

Predragi, pišem vam, ker vam želim zaželei vse dobro in se spominjam vsakega izmed vas v pričakovanju časa, ko si bomo lahko v živo povedali, kako smo in kam nas vodi Duh. Združeni molimo za svet, za uboge, za tiste, ki nudijo pomoč, za Cerkev, za papeža Frančiška, za vse pastirje in tiste, ki nosijo breme odločitev v dobro celotne skupnosti, za družine, za ljudi, ki žalujejo, za tiste, ki so v slavi Očeta. Molimo z molitvijo, ki je prežeta z Vstajenjem. Saj je Kristusovo vstajenje naša edina in skupna poklicanost. K življenju smo bili namreč poklicani. K življenju, ki ne pozna zatona.

s. Katia Roncalli